

непредадени на последния поради ранната му смърть — 1839 г. Венелинъ бѣ открилъ въ лицето на Априлова най-ревностенъ помощникъ за запознаване външния свѣтъ съ българския народъ чрезъ пѣснитѣ му.

Априловъ се заема да стопи ледената обвивка около сърдцето на българина, да намѣри начинъ да застави проститѣ недовѣрчиви българи да разкриятъ своето пѣсенно съкровище на чуждия свѣтъ. Следъ смъртъта на Венелина той ще е тъкмилъ да издаде събиранитѣ за него пѣсни, а по неговъ примѣръ ще е събиралъ за издаване и самъ такива, за което сведочи и сборникътъ му отъ народни пѣсни, който проф. Д-ръ Ив. Д. Шишмановъ откри преди нѣколко години въ архивата на Раковски въ Етнографическия музей въ София.

По внушение отъ Венелина, Априловъ събира не само народни пѣсни (исторически, обикновени и др.), но и монети и въобще такива стари паметници, въ които най-добре се разкрива историческото минало на българския народъ. Пакъ по внушение отъ сжщия, той събира хрисовули, надписи, грамоти, като последнитѣ издава въ отдѣлна книга. Така че, Априловъ се явява първиятъ български етнографъ, който се стреми да събере българскитѣ народни умотворения и паметници, да ги направи достояние на европейския ученъ свѣтъ и да изтъкне въ противоположность на теорията за турко-татарския произходъ на българитѣ, славянското имъ потекло,

Интересътъ у Априлова къмъ историческото минало, настоящата и бждеща сждба на българския народъ; неговата висока култура и обширна начетеностъ; пламенниятъ му патриотизъмъ, а най-вече благородниятъ му стремежъ да остави дълбока брезда въ полето на българската книжнина, — всичко това е помогнало да стане той на времето си книжовникъ отъ първа величина и да даде ценни трудове на българската книжнина, които и сега още иматъ голѣмо значение.

Гордъ съ своитѣ знания, самоувѣренъ, водимъ отъ мисълта, — все тая мисълъ за общественъ дългъ и обществена полза, — да се почне една планомерна и плодотворна дейностъ въ полето на българската книжнина, той излиза въ 1836 г. съ едно циркулярно писмо на гръцки езикъ, незапазено въ цѣлостъ, — апелъ къмъ тогавашнитѣ български книжовници, да възприематъ единъ общъ книжовенъ езикъ